

Středa 2. 7. 2014

Program dne bez Zrní

9.00 sál spořitelny

Jazyková norma, její aspekty, zdroje a proměny
vstup volný

11.00 sál spořitelny

Autorské čtení Jana Táborského
vstup volný

15.00 Městské divadlo

Dneska jsme dál, aneb děti velkoměsta
vstupné dobrovolné

16.00 Dům s pečovatelskou službou

Beseda k rozhlasovému pořadu *Occupy Prague* (52 minut)
vstup volný

17.30 zahrada Šrámkova domu

Autorské čtení Jana Trachty
vstup volný

19.30 Městské divadlo

Tomáš Svoboda: *Srnky*
vstupné 100 Kč

22.00 zahrada Šrámkova domu

Annešanté
vstupné 50 Kč

Jídelníček se Zrním

pizzerie Maštal

Oběd (11.00–13.00)

Kvěťáková polévka

Pečená sekaná, vařený brambor, kyselá okurka (bez zrní)

Rajská omáčka, vařené hovězí maso, knedlík z hrubozrnné mouky

Večeře (17.30–19.30)

Slepičí vývar se zavářkou ze zrní

Kuřecí roláda, vařený brambor, ovocný kompot

Vepřový plátek na pepři, zrnka rýže

Honza v redakci

Metro v podloubí

Mýtus, skutečnost a recenze na Zrní & Vratislav Kadlec

Jakkoli včerejší vystoupení kapely Zrní nepatřilo k nejhorším, člověk se chtěl nechtěl nevyhne srovnání s jinými koncerty, které vešly do sobotecké mytologie. K těm nejpalčivějším patří koncert kapely U-Bahn (Metro) v soboteckém podloubí za strašlivé bouře, při níž město málem lehlo blátem a popelem.

Bylo to patrně parného léta Páně 2004, když do Sobotky z dalekého Berlína zavítal slavný německý spisovatel Jaroslav Rudiš. Již to samotné by stačilo, aby fanyanky na zahradě Šrámkova domu omdlévaly nadšením – Rudiš však navíc nezavítal sám, ale se svou kapelou U-Bahn, kterou tvořil kytarista.

Ve stejné době, kdy Rudiš mířil z Němec do Čech, se nicméně na západě kupila bouřková mračna do kup tak obrovských, že je městečko pod Humprechtem nepamatuje. Sotva spisovatelova noha došlápla na dlažbu soboteckého náměstí, dopadla jen kousek od ní i první krupě. Tráva na zahradě Šrámkova domu začala vlhnout dřív než klíny nedočkavých fanynek a organizátoři se začali obávat, že čtení z knihy *Nebe pod Berlínem* doprovázené tóny elektrické kytary je ohroženo.

Ne tak Jaroslav Rudiš. Místo toho, aby se pokorně krčil v koutku a vyčkal vůle nebes, začal se bít v prsa a z úst se mu řinula rouhavá slova. „Jen ať prší, jen ať blesky bijí!“ křičel a hrozil k nebi pěstí. „Čím větší bouřka, tím větší punk!“

A skutečně. Brzy se z nebe začaly řinout proudy vod, hřmění zesílilo a do špičky kostela udeřil první blesk. Čtení se přesunulo do podloubí, ale vichřice se zakrátko proháněla mezi sloupovím takovou silou, že diváci sotva dokázali stát na nohou. Rudiš řval do mikrofonu texty svých povídek, prokládal je vzýváním hromu a blasfemiemi. Kytarové riffy se mísily s hromobitím a tmu ve zkracujících se intervalech protínala záře blesků. Byl to souboj *Nebe pod Berlínem* s nebem nad Sobotkou.

Zakrátko vypadl proud, kytarista však nezaváhal, připojil elektrickou kytaru k hromosvodu a jelo se dál. Rudišův hřímající hlas jako by se sílící bouří rovněž sílil, jako by se napájel přímo z běsnícího živlu. Fanyanky, které dosud neodnesla vichřice, extaticky ječely a Jan Chromý na místě přísahal, že se stane řidičem metra a přejede nejmíň tucet sebevrahů.

Vítr začal vytrhávat dlažbu, náměstím prolétla kašna a zbytky Semtinské lípy. „Duj, větre, duj!“ řval Rudiš a sypal do hromobití a kvílející kytary jednu povídku za druhou. Podloubí se otřásalo a vlaštovky v panice vybuchovaly. Nakonec prý Rudiš vyšplhal na střechu Šrámkova domu. Vyvolával dojem autentičnosti nejenom uvolněným stylem vyprávění, ale rovněž vytvářením nečekané magičnosti všedního prostoru každodenní reality Berlína s rozpoznatelnými autobiografickými signály. I samy mraky jako by se ho náhle polekaly a na chvíli ustoupily, pak se však obrátily a smetly Rudiše ze střechy. Kytarista nepřestával drtit struny. Rudiš vstal a posledním mocným dechem zařval: „Ich bin Berlin!“ Pak ho zasáhl blesk a poryv deště spláchl popel. Nicméně mocný hlas se ještě dlouho vznášel ve větru.

Ano, jistě uznáte, že vedle takového výkonu vystoupení kapely Zrní působilo jako besídka mateřské školky. Do sobotecké mytologie se patrně nezapíše ani délkou, protože proti pětihodinovému koncertu Xaviera Baumaxy, který sám vypil osm sudů rumu, než ho odnesli z pódia v kómatu, se zdálo, jako by včerejší koncert skončil dřív, než začal.

Norma je jako kámen

Recenze na Zrní a přednášku & Silvie Mitlenerová

Koncertu kapely Zrní dnes přecházela mimo jiné přednáška Andrey Králíkové „Otisky literárního povědomí ve vybraných učebnicích literatury“. Začala trochu nešťastně, opakovaným vysouváním a zasouváním nespolečenského USB disku. Naštěstí hbitě přiklusal Vojtěch Diatka s jiným notebookem, městský rozhlas se zpožděním pouhé čtvrt hodiny od vysílal

pozvánku a mohlo se začít s úvahami o normě ve výuce a zprostředkování literatury.

Norma je jako kámen, stále se v hodinách zmiňují stejné texty a liší se jen interpretace, vykládala magistra Králíková, a velmi mě tou metaforou zaujala, dokud jsem si neuvědomila, že si sedím na uších a přednášející měla na mysli normu jako kánon. Kánon děl, kánon interpretací, kánon učebnic – tím vším se výuka literatury již po desetiletí svazuje. Na počátku století, v časech učebnice Arna Nováka, se intenzivně prosazuje nahlížení na literaturu prostřednictvím autora; výklady literárních děl na základě toho, jak autor žil, čím se zabýval, s kým se potkával a co ho trápilo. Na západě se tento přístup postupně překonal ve prospěch nahlížení na literární dílo jako na něco, co funguje nezávisle na kontextu, jen samo o sobě, nebo někdy ve prospěch intenzivnějšího zkoumání vztahu čtenáře a díla. U nás ale – přes snahy Jakobsona, Mathesia a dalších – stále hodně nahlížíme do biografii spisovatelů a klíč k jejich dílům hledáme právě tam. V případě Karla Hynka Máchy, kterého Králíková zvolila jako typický příklad, znějí ale všechny snahy propojit smrt po požití zkažené vody při požáru a *Máj* jako divná křeč.

Honza ve Spořce

Nad možností pozměnit perspektivu ve středoškolských hodinách literatury se rozpoutala živá diskuse. Mezi příspěvky anekdotického charakteru a naopak příliš obecnými úvahami, na které se i přednášející špatně reagovalo, zaznělo několik dobrých postřehů: stejně jako čtené knihy, i informace o autorech procházejí učitelovou selekcí. „Něco o některých je důležité,“ prohlásil moderátor Lukáš Novosad. Zmínit, že Hrabal se soustavně ocital v problémech s režimem a často střídal zaměstnání, může jako klíč zafungovat. Skutečnost, že jistou dobu působil jako výpravčí v Nymburce, ale do *Ostře sledovaných vlaků* celkem nic nepřidá – autorova znalost drážního prostředí je zřejmá a nic hlubšího v tom hledat netřeba. Utkvěl mi také příspěvek jedné z návštěvnic, která zmínila knihu objevenou v mladoboleslavském knihkupectví: sbírku literárních klípků. Autorka ji napsala se záměrem vnést do hodin literatury více zábavy a lidských příběhů, problém bych ale viděla v momentě konfrontace klípků s průměrnými středoškoláky: pokud jim prozradíte, že Jiřího Ortena přejela tramvaj, zapamatují si, že Jiřího Ortena přejela tramvaj, ale z jeho básní si nevybaví byť jen název, natož aby si to šli přečíst. Můžu to doložit na sobě. Zkrátka ta cesta od zaujetí osobním příběhem k následné výpravě do knihovny vůbec nenastává tak automaticky, jak si propagátoři oživených životopisů myslí.

Andrea Králíková na začátku zdůraznila, že se na diskusi těší. Přesto asi hodinu klasicky frontálně přednášela a zavalila publikum slovníkovým, dlouhým a úmorným výčtem učebnic literatury od počátku do konce 20. století. Přednášky, ani ty od devíti hodin, neznamenaají vždy nutně klimbající posluchače. Začátek diskuse ale přece jen dodal barvu do tváří a přesvědčivost do hlasu nejen magistře Králíkové; druhá polovina pořadu dojem zkrátka výrazně vylepšila. Tak dneska zase ve Spořce! Snad vám nebude zrnit v uších.

Divnost jako východisko českého popu

Zrní v kontextu české hudební scény & Tomáš Tkáč

Pokud alespoň zběžně sledujete dění na české hudební scéně, nemohlo vám uniknout, kolik výborných projektů se v posledních letech vyrojilo. I když se jedná o velkou množinu různorodých světů, za jejich spojovací článek by se dala označit rezignace na přejímání západních šablon, ať už jazykových, či hudebních, na úkor vytvoření vlastní osobité poetiky, která by se dala zjednodušeně označit jako (po)divná. Sláva za hranicemi přestává být metou a vzhledem k vzrůstajícímu zájmu domácího publika se spousta kapel snaží oslovit především zajímavými českými texty. A na místo posluchačsky vděčné (a věčné) „mňágovské“ krize středního věku nastupují mnohem zajímavější témata. Po létech v ústraní se na svůj osobní *Everest* vyhoupli matadoři české scény Houpací koně, které tam vytáhl zpěvák a textař Jiří Imlauf se svými mnohdy velmi depresivními zpověďmi. Maskovaný kuchař Kittchen ze své pražské kuchyně káže s iPhonem na stole o apokalypse, která má přijít, nebo už přišla, ale nikdo si toho ještě nevšiml. Eklektičtí Vložte Kočku ukázali, jak v jedné skladbě skloubit surrealistický rap s lidovou písní. Komplikované světy Bratří Orffů jsou pak kapitola sama pro sebe. Otěže divnosti pak s hrdostí nesou i kladenští Zrní, jejichž (nyní již dva roky staré) album *Soundtrack na konci světa* způsobilo ve vodách českého popu malé tsunami.

Protože většina posluchačů považovala *Soundtrack* za zčistajasna zjevený debut, je dobré připomenout, že za veleúspěšným albem stojí především dlouhá a úporná práce kapely, která si svůj úspěch těžce vydělala. Zrní, fungující ve stejném složení již od roku 2001, pracovali v začátcích s angličtinou, ale tento přístup brzy zavrhl a od té doby se snaží o co nejautentičtější vyjádření svých myšlenkových pochodů. Jejich snaha vykrytalizovala v roce 2009 vydáním první desky *Voní*, kdy kapela dle svých vlastních slov čekala na úspěch, o kterém věděla, že jednou přijde. Ten se o pár let později skutečně dostavil a jednoznačně tomu pomohla spolupráce s dvorním producentem Květů Ondřejem Ježkem, který je pod novinkou podepsán. Právě divnofolková stálice Květy a jejich loňský opus magnum *Bílé včely* kladenský kvintet poněkud zastínily, nicméně i deska Zrní si nakonec své místo mezi posluchače i hudební kritiky našla (získala nominaci na hudební ceny Apollo a Vinyla).

Na svém nejnovějším počinu Zrní nijak neuhýbá ze svých proslapaných lesních cestiček. Láska, příroda a osamělí lidé, kteří musí být venku, když sněží. Květinové dítě, zpěvák, kytarista a flétnista Jan Unger, zůstává pořád stejně naivním pozorovatelem a svou zasněnou optikou komentuje svět kolem sebe. Nevyhýbá se banalitám, ale zpívá o nich s nevinností malého dítěte. Žánrově se pak Zrní drží svých chytlavých folk-rockových aranžů, které vkusně doplňují o hrátky s elektronikou. *Soundtrack na konci světa* se nenásilně pohybuje od tanečních rytmů (úvodní *Rychta*) až po akusticky-existenciální výpovědi o lásce a životě. Avšak i přes nepopíratelnou hudební nápaditost zůstává středobodem (nejen) této desky excitovaný Ungerův projev; zpěvák dokáže svůj hlas přizpůsobit té dané hudební ploše a vtisknout jí originální tvar, podobu a náladu. A tak i přes kapelní heslo „na outfit sere pes“ je hlas Zrní jednoznačně jedním z nejvýraznějších zástupců (divného) českého popu.

Soundtrack k začátku léta

Líčení Zrní & Silvie Miltnerová

Mně se to Zrní líbilo, fakt se mi líbilo, a mám pro to asi tisíc důvodů. Kapelu by nejspíš nepotěšilo, že ne všechny se týkají hudby a ne všechny se týkají konkrétně kapely Zrní. Jenže tohle je *Splav!* a prostor pro svobodné vyjádření.

Stála jsem pod pódiem a uvědomovala si, že je prvního července. Prvního července je přece naprosto magický datum! Prvního července natvrdo a nevyhnutelně začínají prázdniny, začíná léto. Dlouhý dny a dlouhé noci, ranní rosa před

stanem a čekání na motoráček na vesnických nádražích, pihy od slunce a spálený ramena, letní kino, letní drinky, letní bouřky a letní román(k)y. Kukuřice z pole a třešně zpoza plotu, daleký cesty a blízká setkání, plátěný šaty a pod ně skoro nic. Šrámkova Sobotka, Richard přijel na mašině a Sofie šla z Bousova pěšky, lidi šťastně zamilovaní, šťastně single, šťastně po státnicích, šťastní rodiče a šťastní splaváci, když si ráno v čísle nenajdou chybu. A do toho Zrní, kapela, ve které slyším trochu rané Chinaski, trochu Ivana Krále, trochu Kryštof a trochu melodické postupy od Porcupine Tree, a když mě začnou štvát texty nebo to, jak zpěvák pořád nesmyslně hopsá a kejve se, zakloním hlavu a koukám na javor, ze kterého na ně padají jablona octomilky. Protože nad tím javorem je (konečně) modrý nebe, zapadající slunce svítí na pár krajních větví, Zrní hraje písničky s velkým podílem akordu c moll a houslí, je prvního července a já mám nohy toulavý. A takovýhle kapely mě obvykle létem provázejí.

Nemuseli už podruhé přidávat, to jen takový detail. Po deštivých a studených dnech teď každopádně vím, že v lukách je vlání, oblaka jdou, přeběhlo světlo, přeběhl stín, je prvního července a právě v těchto hodinách je léto nejslibnější, nejdelší a plné snů a plánů. Třeba i s tím Zrním se ještě někde potkám a zase to takhle sedne, s koukáním střídavě do nebe a na toho pěkného frontmana. Léto. Tečka.

V podstatě každá máma by byla hrdá

Názor na Zrní & Ondřej Černoš

Včerejší koncert Zrní přinesl řemeslně slušně odvedenou práci. Zvuk až na bici a basu zvučil, zpěvák nezpíval falešně, muzikanti se vždy shodli na tom, jaká se hraje píseň, nezapomínali, zda je to od A či od E, nastupovali a vystupovali společně, beat byl podle metronomu přesný. Vzhledem k obtížnosti dramaturgie ŠS jsme dostali standard, na kterém se shodnou tančící děti, veganští hipsteři i babičky (viz slovník v minulém čísle). Obecenstvo reagovalo, kapela dvakrát přidávala, léto tomu slušelo a kostel v pozadí společně se zvony odbíjejících hodin vytvořily rámování, ve kterém je obtížné se splést.

Až na to, že punk je jinde.

Tedy ne že by každá kapela nutně musela hrát punk. Nicméně populární hudbu dvacátého století poháněly čtyři motivy: touha šukat, touha fetovat, touha vydělávat peníze a touha měnit svět. Z touhy šukat roste rokenrol, z touhy fetovat underground všeho druhu a dobového zařazení, z touhy vydělávat peníze pop a z touhy měnit svět punk, kus folku a pozdní Paul McCartney. Každá z těchto tužeb je respektuhodná. Pozoruhodní aktéři pop music pak dovedli tyto motivy spojit a tu lépe, tu hůře provést nějakou syntézu sexu, drog, peněz a politiky. Poslouchal jsem Zrní a přemýšlel, co vlastně chlapi chtějí. Vydělávat peníze? Na to byl jejich pop po půlhodině vlastně pořád stejný. Dělat pop je extrémně těžké, vyžaduje to schopnost psát jednoduché, zapamatovatelné a chytlavé motivy a umět je poskládat do písničky. Obávám se, že takových včera zaznělo málo. Fetovat? Na to byla jejich hudba příliš jednoduchá a bojácná, v náznacích, které vedly někam, kde by fet mohl začít, kapela končila. Měnit svět? Jako že „je mi líto lidí, kteří jsou teď venku“ nebo jak a přitom hladit po srsti? Šukat? Dovedete si představit, že za zvuku včerejšího koncertu bude na zadním sedadle nějaké hybridní Toyota počata další generace?

Kdysi jsem se znal s partou lidí, kteří dělali divné věci a na trička si natiskli heslo My jsme ti lidé, před kterými nás naši rodiče varovali. Zrní popírá rokenrol. Zrní jsou tím, čím každá mírně progresivní milující máma chce, aby její syn byl, když v osmi letech nastupuje do lidušky.

Každému, co jeho jest, ale já raději <http://youtu.be/983DwAOCXRI>. *I looked up at that Capitol Building / Couldn't help but wonder why / I felt like saying "Hello, old friend" / Walked up the hill to touch it / Then I unzipped my pants / And pissed on it when nobody was looking.* Koneckonců, to je vlastně to, co dělal Fráňa.

Mně nevadilo, že je to unylej popík bez šťávy

Reakce na názor na Zrní & Tereza Šmejkalová

krysař unger volá za svítícíma buňkama města stroboskopu, otáčí jím to a pohazuje, znaky na mracích čáry po polích, zimou, zimou stíny se řítí, chtěla bych běžet, běžet, chtěla bych plout tmou za jeho hlasem, co se snáší z oblohy, chtěla bych se dívat očima jeho mosazné masky, dej si pozor na les, pořád jdou, pořád jdou, chci brodit chladnou vodou za liškou

Honza a Zrní

Rozhovor s menší polovinou kapely Zrní

Rozhovor se Zrním & Zuzana Prokopová

Uplacení pivem a kofolou, nechali se Honza Cajthaml (baskytara, zpěv) s Ondřejem Slavíkem (bicí, akordeon, beatbox, zpěv) vylákat na opačnou stranu zdi, která sehrála nemalou úlohu v tom, že se koncert kapely Zrní tak vydařil, a s ochotou sobě vlastní si se mnou popovídali o koncertě, chystané desce i literatuře.

Nejdřív k dnešnímu koncertu: Jak se vám tady hrálo, upřímně?

Ondřej: Tak já ti upřímně řeknu, že to bylo super. Užili jsme si hlavně to, že jsme dávali hodně novějších písniček, to zas tak moc neděláme; tak jsme si to tu zkusili, protože nám přišlo, že by to sem tak mohlo padnout. Atmosféra je tu taková semknutá...

Honza: Je to tak, přišla spousta lidí a ta energie, co z toho plynula, byla veskrze pozitivní...

Ondřej: A vůbec to byl dneska takovej jinej koncert, protože jsme zkoušeli i různý technologicky novější věci.

Pravda, dost jste si tentokrát hráli, se zvukem, efektama; to mě až překvapilo.

Ondřej: Jo jo, přivezli jsme si na to svoje věci... Ale hlavně to souvisí s tím, že jsme hráli ty nové písničky a tam jsou hodně používané samplý a tak. Ale ještě k tomu koncertu – já mám dobrou zkušenost s tím, když jsou takhle uzavřené zdi. Na otevřenejších festácích jde ta energie ven, ale takhle se to všechno vevnitř nějak nakupí, ty lidi jsou tam víc s tebou a víc paříte spolu, nebo jak bych to řekl.

Vážně jste hráli tolik nových písniček jen díky tomu, že to tu na vás tak zapůsobilo? Není to náhodou tak, že máte playlist vždycky připravený předem?

Honza: Ale ne, i ta atmosféra, co se v tu chvíli vytvoří, je důležitá; musím přiznat, že jsme trochu flákači a někdy řešíme playlist třeba pět minut před koncertem...

Ondřej: Já bych neřek, že jsme flákači. Na tohle jsou v zásadě dva pohledy – jeden je mít všechno připravený už předem, a tak to bejvá, my někdy míváme nachystaný playlisty, ale tady jsme si řekli, že je to taková zvláštní příležitost, literární

festival, že nemá cenu to tu válcovat nějakyma nachystaným rychtama, a udělali jsme to nakonec úplně po svém, podle toho, jak nám to tady připadalo; a dobře jsme udělali...

Opuštěme teď dnešní koncert. Kam jezdíte na ta soustředění, kde se rodí zběsilosti, jako je třeba *Hýkal*, píseň z posledního alba *Soundtrack ke konci světa*?

Honza: Jsou tři místa, kam jezdíváme na soustředění: Pilníkov, Chroustov a Jílem. V Jílelu jsme byli asi nejvícekrát. Jsou to všechno takový malý zastrčený vísky. Jedna v podhůří na severu, druhá na Vysočině... Je tam klid, obvykle jsme v nějaký odlehlejší chatce, jsme spolu v jedné místnosti, topíme si v krbu...

Když jsem na vás byla poprvé, bylo v sále asi patnáct lidí, ani to všechno ještě nebyli fanoušci; a teď na vás jdu do vyprodaného Lucerna Music Baru.

Ondřej: Jo, je tu třeba určitě pocit satisfakce... Vem si, že jsme cvičili každé víkend, pátek, sobota, neděle – třináct let... A hrozně dlouho se skoro nic nedělo, až ty poslední dva, tři roky. Asi nejlepší na tom je, že se tím teď už fakt můžeme živit. To je pro mě ono, to je vlastně ten splněný sen.

Honza: Ne že bychom nemuseli už vůbec nic dělat, ale jedem jenom na nějaký zkrácený úvazky nebo tak.

Jaká bude deska, kterou chystáte na podzim?

Ondřej: Pokud jde o to, jestli bude spíš alternativní, nebo komerční, tak teda rozhodně spíš alternativní. Vrátili jsme se k tomu starému hráčičkářství, nejsou to už takový ty songový hity, jako byl *Soundtrack*; bude to myslím zajímavější, víc jsme si hráli se zvukama, dělali bohatší aranže...

A do čeho se pustíte po dokončení desky?

Ondřej: Na to je brzo; ale na jaře snad vyjedem na soustředění a tam se uvidí. Taky máme strašně moc nezpracovanýho materiálu, tak se v tom možná budeme ještě hrabat. Teď se hlavně moc těšíme na tu desku, to bude dobrý.

Který z koncertů, které vás teď čekají, byste obzvlášť doporučili?

Honza: Ten Banát, hudební festival v Rumunsku, bude skvělejší.

Ondřej: To jo, ten bude bezkonkurenční. A nebo třeba zejtra budem v Chotěmicích u Vency Koubka, bude se hrát ve stodole.

Honza: A pak budou celkem speciální dva koncerty v Jazz Docku v Praze, v druhý půlce července, tam budeme hrát unplugged.

Ondřej: A na to jsme sami zvědaví... Všechno se to dá každopádně najít na stránkách.

Jsme na festivalu českého jazyka a literatury, tak se vás na tu literaturu zeptám. Četli jste v poslední době nějakou knihu, která vás nadchla a ladila s vaším viděním světa?

Ondřej: To já vím hned. Teď jsem čet Londona, *Tuláka po hvězdách*. A to je nádherná knížka; když jsem ji dočet, měl jsem chuť ji prostě někde nechat a jenom na ni napsat „tahle knížka je tvoje“, aby si to přečetli všichni lidi na světě.

Honza: Já poslední dobou trochu bádám, čet jsem něco od Eduarda Tomáše...

Vybaví se vám teď básník, kterého buď máte rádi, nebo vám naopak vadí?

Ondřej: Ten Sova je super. A pak třeba Hrabal, ten psal taky poezii, já mám doma *Krásnou Poldi*, to je fakt hezký. A... pak bych asi říkal samý trapný známý věci.

A co Fráňa Šrámek?

Ondřej: Já jsem kacíř, já si ho moc nevybavuju. Možná jsem to čet někdy na gymplu, ale...

Ale jeho Sobotka je fajn, ne?

Ondřej: Tak to zas jo!

**Poslední otázka bude z jiného soudku, ale neméně důležitá:
Běháte naboso?**

Ondřej: Zkusil jsem si to. Já totiž běhám, v květnu jsem běžel maraton; tak si pohrávám i s touhle myšlenkou, že bych třeba zkusil zaběhnout desítku naboso... Takže znám ten fenomén, ale není to asi úplně to, kam budu směřovat svoje fyzický aktivity. Běhání jo, ale tohle...

Honza: Já běhám naboso akorát tak po bytě.

Ty naboso ani nehraješ, koukala jsem.

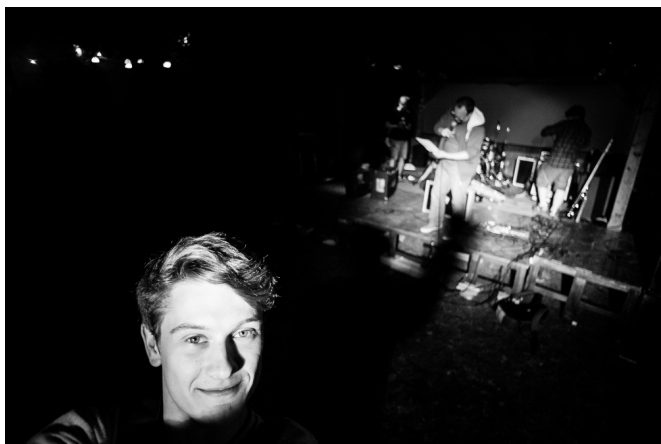
Honza: Ale někdy jo. Většinou ne, ale jsou místa, kde se to prostě musí. Třeba když tam maj krásnou dřevěnou podlahu.

**Napadá vás něco, co byste chtěli zmínit a já se na to nezeptala?
Cokoliv - k Sobotce nebo obecně...**

Ondřej: Je to tu sympatický, jedno z nejlepších hraní za poslední dobu.

Honza: A já bych asi hrozně rád poděkoval tomu Karlovi našemu, zvukařovi, co s náma jezdí...

Ondřej: Jo, to je skvělý, Cajte, že to říkáš, to by totiž mělo zaznít v nějakém rozhovoru. Je skvělejší, Karel Štulo, nejenom že nám zvučí koncerty, dělal nám i remixy k *Soundtracku* a tak, je strašně šikovnej, geniální multitalent, kamarád... a není právě bohužel moc vidět.

Honza a Josef

Autismus v říši slov II.

Autistická recenze na Zrní & Marek Čtrnáct

Další z textů, které se vztahují k probíhající výstavě Autismus v říši slov, reaguje na koncert kapely Zrní velmi svébytným způsobem. Autorův specifický pohled na věc však jistě může být obohacující i pro nás, takzvané normální...

Kapitola 0

Jeden příběh končí.

Druhý začíná.

- Slova vyřezaná do stromu na starém hrobě

Jednomu z nich bylo šedesát let. Druhému devadesát osm. Byli dost mladí na to, aby je občas napadaly klukoviny, ale dost staří na to, aby na jejich základě nejednali. Tedy - teoreticky. Jenomže oni jednali - a vymstilo se jim to.

Zhruba takové myšlenky se honily hlavou účastníkům pohřbu. Stáli v řadách před jámami, do kterých před několika okamžiky spustili těla dvou ze svého středu, dvou Lesních lidí, kteří se postavili jejich úhlavnímu nepříteli - moři.

Neboť moře bylo zlé. Moře bylo nebezpečné. Moře, řekněme si to upřímně, nebylo les.

Zatímco čtyři z přátel zesnulých stáli vedle hrobů s připravenými lopatami, Malien připravila dva mladé doubky. Tyto semenáčky budou zasazeny na hroby. Tak to bylo od pradávna zvykem.

&

Říkalo se dokonce, že každý ze stromů v lese – tedy samozřejmě až na Velký strom – vznikl takto, zasazený na hrobě některého z dávných Lesních lidí. Nikdo nevěděl, zda je to pravda, dokonce ani Zira, který se pokládal za nejstaršího z nich – a pravděpodobně jím i byl, protože jeho nárok nikdy nikdo nepochybnil.

Pro Lesní lid byla smrt vždy tragédií. Přicházela vždy neočekávána, nepředcházelo jí chátrání těla ani zhoubné nemoci jako u jiných ras. Smrt nebyla na tomto ostrově domovem, pouze sem čas od času připlouvala přes moře.

Přes to nenáviděné moře.

Ale navzdory tragédii, která Lesní lid postihla, převládala mezi účastníky pohřbu spíše vzrušená nálada. Tento pohřeb byl totiž výjimečný.

Smrtí dvou z nich poklesl celkový počet Lesních lidí na ostrově přesně na jedno sto třicet dva.

Zástup se nerozcházel ani poté, co se hroby začaly zaplňovat hlínou, přestože tato část vyžadovala pouze účast přátel-hrobníků a samozřejmě Malien, která musela zasadit stromky. Zira moc dobře věděl proč. Všichni to věděli.

Jako nepochybně nejstarší z nich a v zásadě vůdce bylo na něm, aby pronesl řeč.

„Náš počet poklesl na jedenáct tuctů,“ začal. Vzrušený šum rázem utichl.

Jak už to bylo dlouho? přemýšlel Zira. Rozhodně desítky let. Třicet, čtyřicet? Když jste tak staří, že ani sami nevíte jak, začne vám celá minulost splývat do jednoho velkého koláče. Do koláče, který ohryzaly myši.

Šedesát, teď si vzpomněl. Vždyť Taro, jeden z těch mrtvých, patřil k poslední generaci – mezi poslední tucet dětí, které se na ostrově narodily.

„Od zítřka se ti, kdo si přejí dítě, mohou hlásit u Malien,“ ohlásil Zira nahlas. „Prosím, pamatujte si, že dětí bude pouze tucet. Každý pár má právo na jedno. Děkuji vám.“

Pohřeb byl zapomenut. Mezi Lesním lidem začaly vládnout zcela jiné emoce...

„A tak tu budou znovu děti,“ řekla Malien.

Odpovědí jí bylo tiché šumění listů. Malien něžně pohladila rozpraskanou kůru Velkého stromu.

Své jméno si opravdu zasloužil. Nebyl nijak zvlášť vysoký, jen o málo vyšší než okolní stromy, zato však byl široký. Jeho hlavní větve se táhly desítky metrů do všech směrů, a tak vlastně vytvářely rozsáhlou zastřešenou mýtinu.

A jeho listy, poněkud podobné dubovým, nebyly jen zelené, ale hrály všemi barvami duhy. Žluté, oranžové, červené... jen modré ne – říkalo se, že modré listy na Velkém stromě by byly znamením něčeho strašného, i když nikdo tak úplně nevěděl čeho.

Ostrov Lesních lidí měl tvar mírného pahorku, boule vystupující z moře, a Velký strom stál v jeho přesném středu a nejvyšším místě.

Malien ještě jednou pohladila jeho kůru. Tak pevnou kůru neměl žádný strom – ani žádný z Lesních lidí. Ona sama měla kůru hladkou, šedozelenou, jako mladý stromek, ale lovcům, těm se po neustálých zraněních kůra na těle zvrásnila tak, že jim poskytovala přirozený pancíř.

„Těším se na děti,“ řekla. „Je to už příliš dlouho, co se naším ostrovem ozýval dětský smích.“

Samozřejmě, tato slova by se také dala vykládat jako „Umíráme příliš pomalu,“ a tak rychle dodala: „Ne že bych někomu přála něco zlého. To přece víš.“

Malien byla Hlavní zahradnicí – to znamenalo, že měla na starost péči o rostliny všeobecně, o stromy zvláště a o Velký strom naprosto především. Ne že by mnoho péče potřeboval. Stál tu už od nepaměti a do další nepaměti stát bude. Ale možná... možná, že byl osamělý, protože se mu všichni z posvátné bázně vyhýbali. Malien pokládala za svou povinnost povídat si s ním.

Velký strom tiše zašvelel. V Malien ten zvuk vždycky vzbudil pocit klidu. Krátce ji napadlo, že by si také mohla pořídit dítě. Stačilo by najít ve vesnici nějakého muže, jistě by jich neměla nedostatek – koneckonců, od Hlavní zahradnice se dítě očekávalo, musela někoho zaučit, tak jako její matka zaučila ji.

Jenže se jí nechtělo. Který muž by mohl nahradit Velký strom? Kdo by mohl být tak velký, tak silný, tak široký... ne, tak široký raději ne... a především, tak báječný posluchač?

Honza a Velký strom

Dramatická dílna

Dramatická recenze na Zrní

Včerejší koncert kapely Zrní inspiroval k tvorbě rovněž účastníky dramatické dílny. Lektorka Kateřina Rathouská nám zaslala trojici minutových her, které se každá po svém vyrovnávají s včerejším neopakovatelným zážitkem.

Rockový koncert

Jana Škardová

(Vnitřní monolog ženy) Tak jak vypadám v těch džínách?... Ne, to nepůjde, mám moc velké zadek a tlustý stehna. Vezmu si černou sukni, ta zeštíhluje. Navíc je volná, takže budu moct zdrhnout, kdyby něco. A boty bez podpatků... Anebo přece jen ty džíny a přes ně kabátek, ať není vidět ta nádivka. Radši tenisky. Kruci, a brejle! A kapesníky, protože zase začnu bulet, jen začnou hrát *Kdo tě líbá, když nejá*... A vatu, jestli to vyjde zase k tomu repráku. A kabelu s tím silným uchem, aby neprdlo jak u té černé kabelky, co mi loni ukrad ten šmejd. A dvě stovky na taxíka, kdyby se závěr koncertu protáhl. A ještě stovku na víno, musím přece nějak oslavit to svoje výročí, když se mnou nikdo nejde a kamarádky radši sedějí doma před televizí. Když je mi těch sedmdesát...

Letní podvečer

Olga Čaplyginová

Milka: Fráňo, nesu ti pivečko, aby se ti lépe psalo.

Fráňa: Děkuju, děkuju, moje drahá Milko.

Milka: A jakpak ti to dneska šlo?

Fráňa: Ále... jako psovi pastva. Kdyby mě vejpuř roztrhli, nic kloudnýho ze mě nevypadne.

Milka: Není možná, vždyť zrovna dnes je tak překrásně. Podívej, vychází měsíc nad řekou!

Fráňa: A přesto nic. Kéž bys mi tak mohla pomoci.

Milka: *(zasněně)* A ten stříbrný vítr! Jak krásně šumí.

Fráňa: *(nepřítomně, spíš pro sebe)* Mít tak nápad, téma... *(rezignovaně)* nebo aspoň kloudnej název.

Milka: *(pořád zasněně)* A splav jak dole hučí... Inu léto. *(s důrazem na slovo léto)*

Fráňa: Už to mám!

Milka: *(probere se ze snění)* Opravdu? Tak vidíš.

Frána: Promiň, promiň, už mě neruš, ať to neztratím, dokud to mám na jazyku... *(zvuk tukání do psacího stroje)* ŽI-VO-TA BÍ-DO...

Hysterie

Linda Jurčíková

Žena: Tak ty se stěhuješ k tý couře?

Muž: Kláro, uklidni se. K žádný couře se nestěhuju.

Žena: Neříkej mi, že se mám uklidnit! Jak se mám do prdele uklidnit, když jdeš k tý couře?!

Muž: Kláro, klid.

Žena: Jestli k ní půjdeš, tak skočím z balkonu. Slyšíš! Tady z toho našeho balkonu!

Muž: Z toho prvního patra? Ach jo, jdu si pustit telku.

(otevírání skřípajících dveří)

Žena: Už mě neuvidíš! Klidně si to s tou svojí courou užij. Sbohem!

Muž: Hm, pa.

(dopad na dlažbu, šramocení, vzdychání, pak je slyšet puštěná televize a zvonek)

Žena: *(volá)* Pojď mi dolů vtevrít!

Muž: *(pobaveně)* Zapomněla sis klíče, jo?

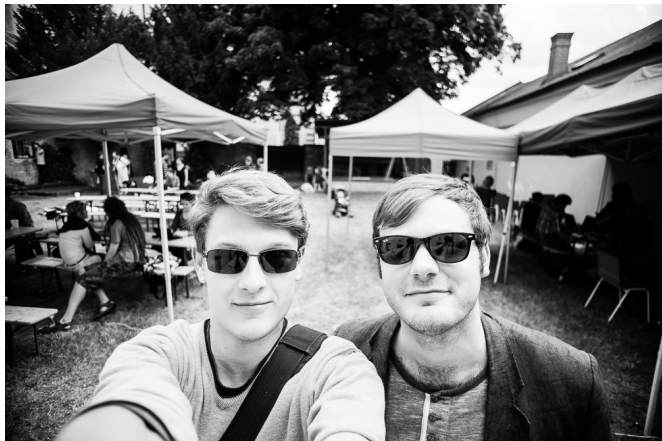
1. pád Zeus, 2. pád Dia, nikoli Diatky

Reakce na koncert Zrní a Vojtěcha Diatku & Jiří Feryna

Jedním z lidí, kteří se zasloužili o včerejší koncert skupiny Zrní, je i Vojtěch Diatka, delegát. Nejspíše se shodneme na tom, že koná záslužnou práci. Nicméně ani v Diatkově případě není vše tak krásně a bezchybně zelené jako mikina, kterou si zmíněný může zapnout i přes svůj reprezentativní obličej.

Za redakci *Splav!u* musím reagovat na Diatkovu výtku našemu redaktorovi Ondřeji Šmejkalovi poněkud podrobněji. Je smutné, když se člověk kdysi literárně činný uchýlí k urážkám na osobní rovině. Proč tomu tak je? Důvod je naprosto jednoduchý – Vojtěchu Diatkovi nebyl ve *Splav!u* nikdy otištěn regulérní umělecký text, tudíž jsme mu, jakožto sebevědomému básníkovi, hnuli jeho poetickou žlučí a jediným jeho hnacím motorem je pomsta.

Čtenářům, kteří nejsou obeznámeni s jeho tvorbou, jej krátce přiblížíme. Vojtěch Diatka se po strmém vzestupu s básnickým cyklem *Že žužu dům* (díky kterému se např. dostal i do pořadu Zelené peří), cyklem přes autorův věk pozoruhodně vyzrálým a z jazykového hlediska zajímavým, začal potýkat s naprostým nezájmem kritiky. Ten se mu nakonec stal osudným. Diatka v občasných rozhovorech sice sebejistě prohlašuje, že veškerou svou poezii považuje za hřích mládí, nicméně z jeho jedovatého plivance vůči Šmejkalovi je silně cítit zahořklost pramenící právě z poměrně tragického vývoje jeho poezie. O autorovi je dostatečně známo, že umí fundovaně hovořit na odborné rovině, proto se v případě včerejšího příspěvku jedná o poměrně zarmucující zklamání. Zklamání o to větší vzhledem k faktu, že Vojtěch Diatka zneužívá svěřené moci k vyřizování osobních sporů a z pozice delegáta nevybíravě kope do členů naší redakce, zmámený iluzí autority.

Honza a Vojtěch

Naše redakce mu však odpouští. Plně chápeme, že do našeho vysoce ceněného periodika se chce dostat každý (čímž vyzýváme prozatím neotištěné přispěvatele, aby dále posílali své básně a polemiky), ale my si z důvodu zachování úrovně zkrátka nemůžeme dovolit otisknout každého, tím spíše pak postupem času nezajímavého a až podprůměrného básníka. V jeho případě však uděláme výjimku, neboť jsme ochotni natáhnout pravici k usmíření.

Epic fail 1 (víkend Špindl)

Vojtěch Diatka

Berlín se buduje
nepoužil se ani jeden hřebík
stavební úřad zuří

Do Indie jezdím Ve Vítkovicích už jsem byl
a do Beskyd jedu psát diplomku

Chomsky je jako Klaus
matfyz se může jít zahrabat
tam nelezu
ještě bych otěhotněl

Islandský kostel ve tvaru Gaussovy křivky
tam nelezu
ještě bych otěhotněl
tohle se Halíkovi povedlo

Sedím v parku a lížu zmrzlinu
Jižák nikdy nezklame

Kdo má rád Zrní?

Logická hádanka o Zrní & Ondřej Šmejkal

Na festivalu se sešlo pět pánů. Každý na cestu použil jiný dopravní prostředek, ubytovali se na různých místech, mají rádi různé nápoje, chodí různě oblečení a oblíbili si různý program. Vaším úkolem je zpracovat dostupné informace a odpovédět na jednoduchou, avšak zásadní otázku.

Jan se ubytoval na koupališti.

Vítovi se na festivalu líbilo vokýnko.

Karel rád pije víno.

Pán v saku, který bydlí v muzeu, a pán v bundě, který přespává v sokolovně, jsou dobří přátelé.

Obyvatel muzea pije rád slzy panen.

Tomu, kdo přišel pěšky, se na festivalu nejvíce líbilo cokoli s Alfredem Strejčkem.

Pán, který se ubytoval na náměstí, přijel bryčkou.

Ten, kdo rád pivo, nosí kratásky.

Fráňa chodí ve vycházkovém obleku.

Ten, kdo bydlí na Šolcárně, si oblíbil vernisáže.

Pán, který si oblíbil zahájení, pije rád vodu z kašny.

Ten, co přijel autem, pije třešňovici.

Vojtěch přijel autobusem.

Fráňa nebydlí ani na Šolcárně, ani na koupališti.

Ten, co přijel vlakem, nepije ani vodu z kašny, ani pivo.

Kdo má rád Zrní?

Pokud se vám podaří hádanku vyřešit, odevzdej, Nelly, řešení v redakci, dostaneš cenu.

Vratislav Kadlec zvažuje rezignaci!

Aktualita z koncertu Zrní & Tereza Šmejkalová

Šéfredaktor *Splav!u* Vratislav Kadlec se na včerejším koncertu skupiny Zrní nechal před některými kolegy slyšet, že již dále nemůže snášet „ekonomicko-politické tlaky“ vycházející od vedení festivalu. Údajně je na něj pod záminkou zvýšení rentence zákazníků vyvíjen nátlak, aby zveřejnil identitu svého zdroje v takzvané „kauze jídelniček“.

Kadlec byl povolán do *Splavu* narychlo jako krizový manažer, když se dosavadní generální ředitel časopisu Jan Vaněk jr. ocitl ve vyšetřovací vazbě poté, co na něj bylo podáno trestní oznámení ve věci poškozování dobrého jména. Již několik dní po nástupu do funkce musel Kadlec čelit kritice dozorcí rady kvůli své nevyvážené programové strategii a riskantní alokaci většiny volného kapitálu do agresivního marketingu. Nyní se pod ním houpe křeslo, protože se v přímé konfrontaci se zástupcem majoritního akcionáře postavil za redaktorku, která v souladu s novinářským kodexem odmítla prozradit svůj zdroj. Podle dosud nepotvrzených informací byl ve večerních hodinách dokonce vyslýchán policií.

„Naším cílem je teď především stabilizovat personální situaci v redakci. Vráta má mou plnou podporu. Zaručil se mi, že jeho zdroj je naprosto důvěryhodný, a já víc vědět nepotřebuji,“ sdělila zástupcům médií členka představenstva Tereza Šmejkalová. Druhý člen představenstva Vít Prokopius nebyl v době uzávěrky tohoto čísla k zastížení, na SMS se žádostí o vyjádření neodpovídal a podle některých zdrojů údajně spěšně opustil Sobotku.

Další podrobnosti připravujeme.

Poezie s espritem

Poetická recenze na Zrní & Richard Klíčnick

Kapela Zrní mohutně inspirovala i příležitostného uvaděče Richarda Klíčnicka.

Prožitek z koncertu pojal v metaforické rovině, nicméně ti, kdož se večera zúčastnili, jistě rychle pochopí, kam básník mířil. Do redakce nám Richard poslal následující texty:

Hoj, máte-li okénko poezie, tak něco z dnešní noci.:-) Zdejší esprit je letos vydatný.:-)

Jak ta zem voněla
po puškvorci a taky po rzi
k tomu závan kopců
těsně po dešti

Polož mě
řeklas mi

A nebylo to ještě bláto
ale i tak mezi prsty na nohou
projížděla slast

Honza a prsty

Právě vprostřed mostu
Postavit dům
Zasadit strom
Zplodit syna

Právě vprostřed mostu
lít srdce zvonu

Bude se naklánět až tam
kam ty nikdy ne

Právě vprostřed mostu
Chodit jen tam a sem
Nikdy vpřed a zpátky

(Zbyňku Hejdovi)

Honza a Richard

Filosofické poznámky o normě

Norma a Zrní & Ludwig Saul Robert Radek Ocelák

Zda byl včerejší koncert kapely Zrní pokusem o naplnění normy, nebo naopak – v rockové tradici – snahou o její porušení, nad tím se zamýšlí i následující text, podávající krom toho trest moderního analytickofilosofického uvažování o normě a příbuzných pojmech.

1. Norma není pravidelnost.

1.1 Např.: Hodiny bijí každé poledne dvanáctkrát. Budeme říkat, že naplňují normu? Nikoli. Normu může zachovávat ten, kdo ji může i porušit. Hodiny normu porušit nemohou – nebo mohou, a pak ovšem *musejí*. Hodiny *nemohou* obojí.

1.2 Pravidelnost je faktická; norma stanoví, co *má* být. Hodiny nemohou zařídit, že budou bít včas. To můžeme chtít od vězníka. Zaspals? Netluč do hodin! Běž nafackovat vězníkovi!

1.3 Norma není ani fakticky *korigovaná* pravidelnost.

1.3.1 Např.: Vylepšila jsi hodiny. Kdykoli odbijí, zvláštní mechanismus ověří aktuální čas a hodiny seřídí. Jednají nyní hodiny, jak *mají*, kdykoli není třeba je seřizovat? Nikoli.

1.3.1.1 Nebo ano – ne však v tom smyslu, o který nám jde. Toto „*má být*“ zavazuje vězníka, nikoli hodiny.

1.4 Norma jde skrz naskrz.

1.4.1 Má-li něco být, *má* se také zajišťovat, aby to bylo.

1.4.2 Hodiny majíce bít nebijí? Vězníkovi *právem* natlučeme.

1.4.2.1 Mstít se nesmí, *právem* by dostal na hřbet ještě víc!

1.4.2.2 Nebo třeba nedostal – ale zaslouží, pacholek!

1.4.3 Co má být, nepřevádej na to, co je. Co je, postrádá veškerou závaznost toho, co být má.

1.5 Vynucování normy není samé násilí. Normativně přistupujeme i sami k sobě.

1.5.1 Vězník ví, co zanedbal.

1.5.2 Nazítří si přivstane.

1.5.3 Mnohdy není vůbec třeba ho tlouci!

2. Norma není soukromá.

- 2.1 Normu lze naplňovat a lze ji porušovat.
- 2.2 Je třeba kritérií, podle nichž lze úspěšnost naplňování normy posoudit.
- 2.3 Naplňovat normu a myslet si, že ji naplňuji, není totéž.
- 2.4 V případě soukromé normy chybí jiné kritérium jejího naplnění nežli vlastní dojem.
 - 2.4.1 Např.: Kdykoli mě píchne v ledvinách, vzpomenu si na šesté přikázání!
 - 2.4.2 Naplňuješ svou normu? – Myslím, že ano!
- 2.5 Stírá se tak rozdíl mezi skutečným a domnělým plněním normy.
- 2.6 Tvůj soukromý úzus neuznáme za plnění normy, ledaže toto plnění podrobíš veřejnému ověření.
 - 2.6.1 Např.: V této sbírce básník dokázal vystihnout nejnaternější atd.
3. Norma není pravidlo/příkaz.
 - 3.1 Pravidlo/příkaz je nanejvýš *zvýslovněním* normy.
 - 3.1.1 Např.: „Věžník ať není tloučen holí, ledaže zaspal dvakrát v jednom měsíci.“
 - 3.1.2 Někdy jsme si jisti, že tlouci věžníka holí je nemístné (ledaže atd.), aniž tuto normu kdo vtělil do psaného nebo vysloveného příkazu.
 - 3.1.2.1 Surovci hůl vytrhneme, věžníka politujeme (ledaže atd.).
 - 3.2 Explicitní pravidlo předpokládá nevyslovené normy své interpretace.
 - 3.2.1 Kdyby byla pouze explicitní pravidla, museli bychom vždy požadovat další pravidlo k interpretaci předchozího.
 - 3.2.1.1 Např.: „V poledne ať hodiny bijí dvanáctkrát!“ – Ale mají přesně v poledne začít, nebo již tlouci, nebo snad mít právě odbito? – „Nu, v poledne ať začnou bít a bijí dvanáctkrát!“ – V jakém rytmu mají ale bít? – „Nu, ať začnou bít v poledne a odbijí dvanáctkrát v pravidelných intervalech!“ – Jak mám ale chápat... atd.
 - 3.2.1.2 Neznáš-li mnoho nevyslovených norem jednání a interpretace, žádné další explicitní pravidlo ti nepomůže.
 - 3.2.1.3 Znáš jich mnoho – víš, jak pochopit příkaz „v poledne ať hodiny bijí dvanáctkrát“ nebo jeho příslušné upřesnění. Proto můžeš být věžníkem!
 - 3.2.1.4 Můžeš se obejít i bez *každého* příkazu. Ve městě jsi vyrostl – víš dobře, jak mají hodiny tlouci.
 - 3.3 Normy se tedy obejdou bez pravidel.
 - 3.3.1 Tj.: bez kodifikace.
 - 3.3.1.1 Kodifikace je předstíráním nároku na normotvornost.
 - 3.3.1.2 Tímto předstíráním může být dosaženo normotvorného vlivu.
 - 3.3.1.3 I tloučení věžníka lze akademicky kodifikovat.
 - 3.3.1.4 Pro správné tloučení věžníka není tato skutečnost rozhodující.

Twitter recenZrní

#utery

Pak až od osmi je takovej program, na kterej chci jít.

– Ondřej B. Vinš

#splav!

Furt se to prodává, takže dobrý. – Silvie Mitlenerová

#zrni

Zrní je Chinaski pro hipstery. – Ondřej Šmejkal

#zrni

Zrní brní, trní krní, vrní v Srní. – Zdeněk Ježek

#vcerejsi_splav!

Jo, vemu si, už sem vo tom slyšela. Dáte mi toho bůra, že jo? –

Sofie Karpowiczová

#zrni

Doufám, že na Zrní bude pršet, to by k tomu sedlo. – Jiří Feryna

#bosonohe_behani

Jak je to ještě daleko? – Radim Kučera

#zrni

Něžný artbrut, tyvole, to si napsali sami, nebo to vymysleli v Íčku? – Ondřej Černoš

#vernisaz

Jsem si šla oholit nohy. – Tereza Šmejkalová

#bosonohe_behani

Člověk si hned jinak váží bot! – Radek Ocelák

#zrni

Už mi tu chybí jen bikessharing a piáno v podloubí a bude to celý. – Josef Šlerka

#sto_cisel_plavu

Mi to připadá jak Šolcárna. – Lukáš Novosad

#regata

Jestli byste se nemohli trochu utiřit, mám tady stížnost. – sobotecký policista

Těžko popsatelné zrnění

Milostné dopisy a Zrní &PS, ZJ

Zrní, to byla ale krása. Však krásné jsou i bohemistky. Víte, jak vlastně vypadá taková pravá a nefalšovaná bohemistka? Pokud zrovna nesedíte na zahradě Šrámkova domu (viz slovník) a žijete v jiném meziprostoru, můžete mít docela problém nějakou potkat. Obvykle na ni totiž narazíte úplnou náhodou, spíše omylem. A nejčastěji se přihodí, že když z nudy brouzdáte po internetových stránkách, ty s lechtivou tematikou vás přestanou bavit, a tak si prostě a jednoduše otevřete školní IS. A vtom se to stane! Uvidíte Ji! Ji! Tak krásnou. Co teď?

II. 2. 2014, autor ZB, adresát PS

Ahoj, spíš omylem jsem narazil na tvůj profil a nedalo mi to a musel jsem ti napsat. Původně jsem to chtěl zaobalit do nějaké méně nápadné formy mailu, ale stejně bys přišla na to, že píšu jen proto, že se mi moc líbíš. Vážně jsi něčím těžko popsatelným zajímavá... tak to ber jako mail, který mezi hromadou studijních povinností může aspoň potěšit...

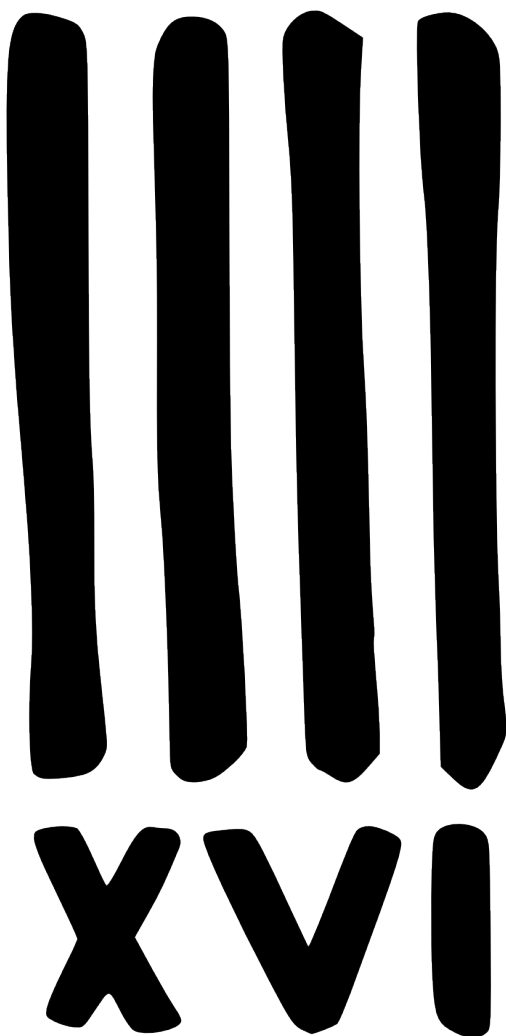
Zbyněk

23. 6. 2014, autor ZB, adresát GN

Hezký den, omlouvám se za drzý mail, ale spíš náhodou jsem narazil na tvou fotku tady v ISu a nemohl jsem odolat a musel jsem ti napsat, že jsi opravdu krásná a něčím těžko popsatelným zajímavá... a ty rty... no ale raději to nebudu rozvádět, v prvním mailu bych asi měl držet aspoň malý odstup... tak to ber jako zprávu pro hezčí začátek nového týdne...

Zbyněk

O bohemistky je prostě zájem. I ty bys měl proto co nejrychleji poslat milostný dopis, aby na tebe nějaká zbyla. Pokud se stydíš, dones svůj dopis do redakce *Splav!u* a my jej rádi otiskneme. Pokud se stydíš přijít do naší redakce, nestyď se. A pokud nevíš, kde je naše redakce, zeptej se své bohemistky a třeba už víc ani nebude třeba.

SPLAV! – Sobotecký Pravidelný Lehce Avantgardní Věstník
Vychází v Sobotce během 58. ročníku festivalu Šrámkova
Sobotka, od 29. 6. do 5. 7. 2014. Cena 15 Kč.

Vydává občanské sdružení SPLAV!, U Studánky 5, 170 00
Praha 7, IČ 26674122.

MK ČR E 15812

splav.redakce@gmail.com

Zrní

